

Samaritaan

Ze groette me vriendelijk toen ze langs liep. Ik groette vriendelijk terug en dacht o jee, wie is dat ook weer. Ik had geen flauw idee. Meestal gaat er na een paar seconden wel een lichtje branden, maar in dit geval bleef het pikkedonker. 'U kent me niet hè' zei de aardige mevrouw. 'Nee', gaf ik eerlijk toe, 'maar help me even'. 'Ik ken u ook niet', zei ze en we moesten er allebei hartelijk om lachen. Ik kikker op van zo'n moment. Net als ik blij word als iemand zijn hand opsteekt als ik voorrang verleen. Ik leef volgens het principe 'wat gij wilt dat u geschiedt, weiger dat een ander niet'. Het klinkt braaf, maar het werkt!

Op het parkeerterrein waar ik de aardige mevrouw ontmoette, zag ik in de auto naast mij eens een dame onderuitgezakt achter het stuur zitten. Ze bewoog niet. Ik deed m'n boodschap, toen ik terug kwam zat ze nog net zo. Ik sloeg mijn autoportier extra hard dicht, maar ze reageerde niet. Ik tikte zacht tegen haar autoruit. Ze opende haar ogen, keek verbaasd naar mij, draaide het raampje naar beneden en vroeg 'wat kan ik voor u doen?' 'Niets', zei ik, 'ik wil alleen maar even weten of alles goed is met u'. Ze reageerde blij verrast, verzekerde me dat alles in orde was en sliep, na de vaststelling dat de wereld er anders uit zou zien als iedereen was zoals ik, vrolijk verder.

Een mens in nood laat je niet liggen, dus stapte ik lang geleden 's nachts van mijn fiets om een man die op de grond tegen een muurtje zat mijn hulp aan te bieden. Ik kreeg echter geen beweging in hem en hield geschrokken een voorbijrijdende politieauto aan. De agent zette de motor af, wierp een blik op de man en startte weer. 'Ladderzat', was zijn conclusie. En de onnozele Samaritaan ... zij fietste voort!

Marjolijn Sengers, 17 januari 2016